

Pseudònim: Anna Arquia

Nom: Jaume Sesé Sabartés

COM UN MUSSOL

Sol, orfe, desconsolat i amargat, no sé què hi faig, al món, ni com és que encara sobrevisc. Perquè la meva parella m'ha deixat. I sense l'altre, aquell que em completava, no sóc res.

Diguem-ho tot: abans d'anar-se'n definitivament, ja ens havíem perdut de vista durant certs períodes de temps, però sempre ens acabàvem trobant. D'aquí que tingués coll avall que no ens separaríem mai. Quin error...

Quan va desaparèixer, tot es va ensorrar. Perquè l'existència només té sentit si n'hi ha dos a compartir-la. I aquesta pulsio que duu les ànimes a aparellar-se és la més sagrada llei de vida.

Poetes i novel·listes, músics i pintors, místics i pensadors, tot de gent potentíssima que ha passat a la història universal, ¿de què tracten sinó de dos éssers que es troben, es perden, es busquen i, si hi ha sort, es retroben? ¿Com és que tothom s'hi identifica? Doncs perquè, en el fons, tots sabem que estem fets per aparionar-nos.

Des de sempre, els savis més lúcids ho han asseverat, i fins i tot algú com Sòcrates, aquella ment preclara que segueix il·luminant el món vint-i-cinc segles després de beure's la cicuta, el mateix que tenia respostes a totes les preguntes però que no sabia com fer-s'ho per portar el pa a casa i, en conseqüència, rebia invectives punyents de la seva esposa, la temperamental Xantipa, quan li demanaven el seu parer, recomanava casar-se. Però afegia: **“Facis el que facis, te'n penediràs. Si surt bé, seràs feliç; i si no, et faràs filòsof, que sempre és un gran què”**.

Mentre deixem que ressonin arreu aquestes paraules inapel·lables, convindreu amb mi que qualsevol argument en contra de la parella s'esfondra com un castell de naips.

I és un mitjó qui us ho diu.

Anna Arquia